

August 2016 - NY ARTIKEL af PER BRUUS-JENSEN

Artikeln henvender sig primært til fortalere for en kompromisløs, materialistisk hjerneteori, blandt andet fremført af den danske hjerneforsker *Peter Lund Madsen*, der også frakender livet og naturen enhver form for dybere mening, ref. bl.a til programserien "Hjerne-kassen", Dansk TV og Danmarks Radio P1, 2016. Nævnte programserie gav Per Bruus-Jensen direkte inspiration (krydret med en smule frustration) at skrive følgende artikel.

*Kære hjerne, gode ven,
du gør mig tit forlegen;
sig mig nu, hvis er du?
Jeg er sgu min egen...!
pbj*

Per Bruus-Jensen

Et støvlestop-problem...

Om menneskehjernens præstationskraft og selvforståelse.

Som ophav til al menneskelig viden og virkelighedsforståelse er vores hjerne grundlæggende konfronteret med opgaven at forklare, hvordan den redegør for såvel sin evne til selvrefleksion som produktet af sin egen epi-fænomenale virksomhed repræsenteret ved faktorerne livsoplevelse og bevidsthed – herunder summen af sansekvaliteter, de såkaldte *qualia* (farver, lyde, lugte mv.).

Og i den forbindelse: Hvad er det for en slags virkelighed, vi helt aktuelt og reelt oplever samt umiddelbart tror på ...?

Det er iflg. dagens hjerneforskning et subjektivt, virtuelt 'sceneri', hjernen helt og holdent selv skaber OG subjektivt oplever. Samt naivrealistisk tror på. Ikke blot for menneskets vedkommende, men gældende for alt liv; i det mindste i dyreriget, hvor rådighed over det nævnte sceneri tjener som en altafgørende overlevelseskvalitet.

Spørgsmålet er imidlertid hvordan menneskehjernen rent faktisk bærer sig ad med udtømmende at forstå sig selv og således erkendelsesmæssigt formår at løfte sig selv ved håret, så at sige? Det mangler vi indtil videre en overbevisende forklaring på fra hjerneforskernes side. En forklaring, der iflg. sagens natur i sig selv er omfattet af problemet, i og med at den skal tilvejebringes af den samme objektive hjerne, som just udfordres.

Eller sagt anderledes: tager man som udgangspunkt i betragtning, at al fysisk sansning totalt hviler på registrering og bearbejdning af objektive, elektriske signaler i hjernen, rejser det ved roden spørgsmålet om, hvordan hjernen bærer sig ad med at forvandle/konvertere disse rent fysiske signaler til subjektive, virtuelle *qualia*, alias subjektive sansedata? Sansedata, man som sådanne trods al mulig ihærdig søgen tilmed ikke er i stand til at spore og lokalisere i den aktive hjernesubstans.

Hjernen er dermed på antagonistisk vis både en gåde og dens løsning. Gennem sin generering af subjektiv virksomhed og virkelighed kan den erkende sin egen eksistens og formår samtidigt i princippet også løbende at holde sig selv under kontrol og observation. Spørgsmålet er imidlertid hvordan det sker i praksis? Er der mellem de to komplementære virkelighedsaspekter – det objektive kontra det subjektive – tale om et automatisk og kausalt virkende system af interaktive feedbackfunktioner, således at individet nærmest er en avanceret robot? Eller skjuler der sig mon i sammenhængen en overordnet ikke-fysisk faktor, der i rollen som viljeførende **subjekt** målbevidst og hensigtsmæssigt udnytter den fysiske hjerne og dens enestående muligheder...?

Hvis det sidste er tilfældet, har det vidtrækkende konsekvenser rent erkendelsesteoretisk, idet hjernen ved roden jo 'blot' er et kvantum prosaiske, fysiske atomer og molekyler i en bestemt organisation. Hvilket ud fra en videnskabelig synsvinkel supplerende rejser det nærliggende spørgsmål, om de enkelte atomer/molekyler i denne organisation så også løbende har andel i det subjektive/virtuelle virkelighedsbillede, der genereres, og i samme forbindelse ligeledes har part i rollen som oplevende og viljeførende mikro-subjekter...?

M.h.t. begrebet "*subjektet*" forstås i praksis den faktor, vi i dagligdagen har indtryk af samt henfører til som vort "selv" eller "Jeg", og som vi i rollen som *homo sapiens* mere eller mindre bevidst registrerer som det "Noget", der med sæde i hjernen oplever og handler på det personlige plan. Foreløbigt er det imidlertid ikke lykkedes forskningen entydigt at lokalisere denne faktor (muligvis fordi den i realiteten er immateriel, hvis den overhovedet findes), og Jeget betragtes derfor p.t. af fagvidenskaben som produktet af et gådefuldt samspil mellem et større eller mindre antal hjernecentre med tilhørende atomer og molekyler. At nævnte faktor ikke desto mindre er yderst konkret og magtfuld, kom for år tilbage til at stå forfatteren klart i forbindelse med en serie forsøg med såkaldte efterbilleder. Dvs. billeder, der ved intens fokusering på et bestemt objekt som en slags optisk inertie eller efterglød bliver stående på øjets nethinde i nogen tid efter at fokuseringen er ophørt, og hvilke billeder også kan ses med øjnene lukkede. Netop deraf navnet 'efterbilleder'.

Nogle forsøg med efterbilleder...

Da forfatteren i 1976 i tidsskriftet *Scientific America* læste en artikel om emnet 'efterbilleder', opdagede han ved et tilfælde at sådanne efterbilleder skifter størrelse, når man ændrer afstanden til den baggrund, de ses imod.

Videre forsøg afslørede, at man ved koncentreret viljeindsats med lukkede øjne kunne ændre sådanne efterbilleders størrelse ved at forestille sig afstanden ændret til den baggrund, de subjektivt blev set imod. Rykkede man i tankerne den pågældende baggrund nærmere mod sig selv, blev efterbilledet gradvist mindre; og det modsatte skete, hvis man tænkte sig baggrunden rykke fjernere fra én selv. Efterbillederne opførte sig m.a.o. som produkter af en klassisk projektionsproces.

Forsøgene kulminerede med, at forfatteren via opbydelsen af ekstrem koncentration og viljeføring med lukkede øjne kunne få det virtuelle efterbillede til at svæve frem og tilbage i det subjektive rum, samtidig med at det ændrede størrelse i forhold til den tænkte afstand til det. Hvilket i praksis må betyde, at den virkende 'hjerneprojektor' er påvirkelig af den udøvede viljeføring fra Jegets side. Hvor og hvordan det samme Jeg så end er placeret i hjernen.

Til sidst lykkedes det også at finde frem til de love, der bestemmer efterbilledets metriske størrelse i forhold til bl.a. betragtningsafstanden, og ligeledes at give de samme love matematisk udtryk.

Konklusion

Som konklusion af forsøgene fremkom især to erkendelser:

1. At det subjektive rum, som man med lukkede øjne ser efter-billeder optræde i, også er det rum, man med øjnene åbne dagligt ser den såkaldte virkelige omverden optræde i. Og *vice versa* ...
2. At det personlige 'Jeg' via sin bevidsthed og viljeføring på integral vis har viljemæssig magt over materien (læs hjernen og sanseapparatet) i en sådan grad, at det lader sig gøre at tvinge givne efterbilleder til at svæve frem og tilbage i det subjektive rum, samtidigt med at de automatisk og lovmæssigt ændrer størrelse i henhold til betragtningsafstanden. Det pågældende rum med samt dets indhold tjener m.a.o. som den enkeltes personligt genererede og helt private, subjektive/virtuelle '*cyberspace*'*...

Afsluttende bemærkninger

Jeget som objektiv virkelighed

1.

Det fysiske objektive nethindebillede i miniformat er som sagt under fokuseringsprocessen mere eller mindre varigt blevet præget ind i øjets nethinde og omskabes via en serie kemo-elektriske processer af hjernen til et ydre, forstørret billede med udelukkende subjektiv og virtuel status. Altså med status som et immaterielt produkt af en vis cerebral projektionsvirksomhed og med eksistens for alene subjektet/Jeget.

2.

Jegets evne til at manipulere med hjernens projektionsmekanisme vidner i samme forbindelse både om dets rent principielle rolle generelt og om dets viljemæssige herredømme over hjernematerien specielt, uanset at det i netop rollen som *Selv* eller *Jeg* ikke lader sig påvise objektivt nogen steder i den pågældende materie.

3.

Dette taler for, at Jeget de facto har *immateriel* status, samt at der råder en skjult forbindelse mellem den materielle og den immaterielle form for virkelighed. Hvilket i øvrigt er i pagt med alle fortidige mystikers virkelighedssyn jfr. det gamle hinduudsagn: "*fra tomheden stammer i tusindvis af ting*"...

Og hvad mere er: med erkendelsen og udforskningen af denne "naturens dobbelthed" etableres automatisk udgangspunktet for en *kosmisk* videnskab. En videnskab, der formår at spænde over både den materielle og den immaterielle virkelighed såvel som den objektive og den subjektive samt den fysiske kontra den parafysiske virkelighed. Kort sagt: hele virkelighedsaspektet med samtlige dets facetter ...

*) De nævnte forsøg er udførligt beskrevet i forfatterens 2-bindsværk "*Eksistens og udødelighed*", bind 1, p. 78-95. De er i øvrigt i kursusammenhæng også efterfølgende ved flere lejligheder blevet gennemført af andre med samme resultat og kan i pagt hermed også gøre krav på status som empiriske ...

Introduktion til en nutidig dansk mystikers virkelighedssyn.

Til støtte for denne *empirisk* funderede konklusion tjener især dét enestående og bemærkelsesværdige virkelighedsbillede, som den nutidige danske mystiker *Martinus*** med baggrund i en varig tilstand af såkaldt "kosmisk bevidsthed" har opstillet, og som m.h.t. sin essens kan fremstilles som følger:

I sine værker beskriver Martinus via redegørelsen for den såkaldte X-struktur (dvs. den absolutte grundstruktur for alt liv) et viljeførende subjekt – X1 – kendt af mennesket som *Jeget*.

Som helhed omfatter X-strukturen et treenigt/triplementært funktionsprincip med tre operationelle aspekter, der kort kan beskrives som følger:

X1 = jeget/subjektet, alias skaberen/opleveren.

X2 = skabe- og oplevelsesevnen (repræsenteret ved energi samt en række evige, formskabende naturprincipper i rollen som morfogenetiske effektkonstanter).

Interaktionen mellem X1 og X2 = X3, alias energiomsætning og dens resultater; dvs. "det skabte". I praksis *objektivt* repræsenteret ved bevægelse og dermed ved hele den materielle verden som sådan; og *subjektivt* repræsenteret ved livsoplevelse/bevidsthed og dermed hele det subjektive virkelighedskompleks – summen af sansekvaliteter/*qualia* inklusive.

Ifølge beskrivelsen af X-strukturen har den fysiske hjerne udelukkende en *formidlende* rolle og funktion, og Martinus' hævder i sine værker entydigt, at fænomenerne livsoplevelse/bevidsthed (X3 subjektivt) som sådanne ikke eksisterer inde i hjernen som noget fysisk, men derimod henfører til en selvstændig, absolut privat, virtuel/immateriel fænomenverden og virkelighed, som det personlige Jeg (X1) i dets interaktion med vor *totale* organiske struktur (repræsenteret ved en primær *parafysisk* del og en temporær, sekundær *fysisk* del) konstant genererer...

For yderligere information: se www.ncp.newcosmicparadigm.org

**) Martinus 1890-1981. Var som 30-årig genstand for en række åndelige oplevelser, der varigt lod ham se verdensaltet som et levende og skabende megavæsen. Et væsen, der m.h.t. sin skabelse og dens slutfacitter altid og uden undtagelse markerede sig som indbegrebet af intellektualitet, kunst og moral; dvs. guddommelig alkærlighed. Brugte efterfølgende resten af sit lange liv til i skrift og tale at redegøre for dette ophøjede virkelighedssyn.

PBJ 28.08. 2016